

Afgørelse at træffe Bestemmelse om, i hvilket Omfang de, der ikke er Familieforsørgere, kunde faa fortsat Understøttelse. Jeg har i min Tale i Gaar udtrykkelig citeret mine Udtalelser ved eneste Behandling her i Tinget af Loven, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med at gentage dem i Dag.

Saa siger det ærede Medlem: Det er ikke lovligt at sætte en saadan Bestemmelse ind i Cirkulæret, thi denne Bestemmelse var ikke indeholdt i C-Nævnets Indstilling. Men mener da det ærede Medlem, at dette, at Indenrigsministeren træffer Bestemmelse paa Grundlag af en Indstilling, betyder, at han er pligtig til slavisk at følge denne, og at det skulde være forbundet med nogen som helst Ulovlighed at foretage saadanne Ændringer, som man fra Indenrigsministeriets Side maatte finde rimelige? Hvis det ærede Medlem mener det, saa skulde det ærede Medlem gaa selve § 5 i Cirkulæret efter og sammenligne den Form, den har faaet, med den Form, som Indstillingen fra Arbejdsnævnets Flertal havde, saa vil det ærede Medlem finde, at denne Flertalsindstilling gik ud paa, at der overhovedet kun skulde kunne udbetales fortsat Hjælp til saadanne arbejdsløse, som ikke hørte til de Fag eller Fagforeninger, overfor hvilke der var erklæret Lockout eller Strejke, og saa vil det ærede Medlem se, at den Undtagelsesbestemmelse, der er sat ind, og som muliggør, at den fortsatte Hjælp efter Kommunalbestyrelsens Beslutning, saaledes som jeg gentagende har udtalt, i alt væsentligt kan ydes til de samme Kategorier af Arbejdere, som kan faa Arbejdsløsheds-kassehjælp — at denne Undtagelsesbestemmelse er indsat af mig; og jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at ogsaa den er ulovlig. Thi hvis det ærede Medlem mener dette, saa maa han jo overhovedet være imod, at Undtagelsen gøres, fordi det ærede Medlems Lovlydighed selvfølgelig strækker sig saa vidt, at han under ingen Omstændigheder vil være med til eller godkende, at der foregaar noget, som er i Strid med Loven. Jeg tror, det ærede Medlems Ræsonnementer her er af en temmelig let Art og af en Art, som ikke staar for en Prøve.

Det ærede Medlem siger dernæst, at Bestemmelsen om, at ekstraordinær Understøttelse ikke gives, naar der kan ydes Arbejde til en passende Løn — hvormed jo menes den Løn, som er den gængse paa Egnen for ikke faglærte Arbejdere —, har ingen Hjemmel i Loven. Thi, siger det ærede Medlem, vel stod der noget derom Bemærkningerne, men der er jo ændret paa

forskellige Punkter i Lovforslaget, og derfor er det uberettiget at henvise til Bemærkningerne. Men det turde dog være en Fejltagelse, at der paa noget Punkt i Lovforslaget er sket Ændringer, som udelukker, at den Fremgangsmaade, man i Henhold til Bemærkningerne havde meddelt at man agtede at følge i givet Tilfælde, skulde være ulovlig. Jeg maa derfor ganske bestemt bestride, at disse Bestemmelser om, at man kan give Arbejde i Stedet for Understøttelse, er i Strid med Forudsætningen, og jeg maa selv om jeg kan befrygte, at det vil mishage det ærede Medlem Hr. Stauning og maaske ogsaa det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, hævde, at der heldigvis endnu er et stort Flertal i vort Land, som finder, at det er en højst ejendommelig Moral, der finder Udtryk derigennem, at man kræver Understøttelse, naar Arbejde kan gives.

Det ærede Medlem Hr. Stauning bestræder ogsaa i Gaar Berettigelsen til at fastsætte en begrænset Tid for den fortsatte Hjælp. Det ærede Medlem vil ikke kunne fastholde denne Paastand. Thi i § 31, 5te Stykke, siges det udtrykkelig, at Indenrigsministeren fastsætter efter Indstilling fra Arbejdsnævnet Hjælpens Varighed; og det ærede Medlem, som aabenbart har Adgang til i Enkeltheder at lære C-Nævnets Indstilling at kende, vil vide, at den gik ud paa, at Kommunalbestyrelsen skulde træffe Bestemmelse om denne Hjælps Varighed, dog at den ikke kunde fastsættes til udover 90 Dage, men i øvrigt sættes saa kort, som det skulde være, medens man i Ministeriet indsatte en Minimumstid af i hvert Fald 40 Dage for fra 1. April og frem i Tiden at sikre dem, der havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp, denne Understøttelse.

Nu spørger saa det ærede Medlem — og det samme gjorde det ærede Medlem Hr. Dahlgaard —, hvad man agtede at foretage sig, naar det store Flertal af de arbejdsløse har opbrugt den fortsatte Hjælp; saa vilde der, henviste man til, indtræde ganske forfærdelige Ulykker, saa vilde der komme til at paahvile Kommunerne en Byrde, som de aldeles ikke var i Stand til at bære. Altsaa, den uhyre skarpe Modstand, man ellers paa alle Punkter rejser imod, at Kommunalbestyrelserne faar med denne Sag at gøre, slaar paa dette Sted over i sin Modsætning, i en øm og varm Omhu for, at der ikke gennem disse Foranstaltninger bliver lagt forøgede Byrder paa Kommunerne. Jeg spørger det ærede Medlem: Hvad gjorde man tidligere, naar arbejds-